

Ο Ιππότης με τη Σκουριασμένη Πανοπλία

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας ιππότης. Πολεμούσε εχθρούς, σκότωνε δράκοντες, έσωζε δεσποσύνες. Μερικές φορές έσωζε δεσποσύνες, ακόμα κι αν αυτές δεν ήθελαν να σωθούν. Αυτός λοιπόν ο ιππότης ήταν ξακουστός για την πανοπλία του. Ο ιππότης είχε μια γυναίκα, τη Τζούλιετ και ένα γιο, τον Κρίστοφερ. Με τον καιρό ο ιππότης σταμάτησε να βγάζει την πανοπλία του και την φορούσε συνέχεια. Συνήθως, όταν ήταν σπίτι και δεν ήταν απορροφημένος με την πανοπλία του, ο ιππότης μονολογούσε για τα κατορθώματά του. Κάποτε ο ιππότης προσπάθησε να βγάλει την πανοπλία, κατ' απαίτηση της οικογένειάς του και δεν τα κατάφερε. Ούτε ο σιδεράς του χωριού τα κατάφερε. Κατηγορήθηκε γι' αυτό, ενώ ισχυρίζονταν πως κλείστηκε στην πανοπλία για το καλό όλων και των δικών του. «Δεν το έκανες για εμάς, το έκανες για τον εαυτό σου». Αυτή η απάντηση ώθησε τον ιππότη στην περιπέτεια να αναζητήσει τον τρόπο να απαλλαχτεί από την πανοπλία. Όπως στα περισσότερα παραμύθια, γνώρισε έναν μάγο που τον έλεγε Μέρλιν. Κάποια στιγμή, οι συνταξιδιώτες του που ήταν δύο ζώακια του είπαν: «Όταν μάθεις να αποδέχεσαι, αντί να περιμένεις, θα έχεις λιγότερες απογοητεύσεις». Επίσης του είπαν «Αν στα αλήθεια είχες αποδεχτεί τον εαυτό σου, δεν θα ένοιωθες καμία απογοήτευση. Τα ζώα αποδέχονται. Οι άνθρωποι περιμένουν. Το κουνέλι είναι ευτυχισμένο και μόνο που είναι κουνέλι. Εάν βγει ο ήλιος θα κατέβει στη λίμνη να παίξει. Εάν όχι, δε θα χαλάσει όλη η μέρα του».

Το κάστρο της Σιωπής.

Για να περάσει την ώρα του, ο ιππότης άρχισε να μονολογεί δυνατά. Έλεγε ό,τι του κατέβαινε: για τα παιδικά του χρόνια, για το πόσο διαφορετικός ήταν απ' τ' άλλα παιδιά της ηλικίας του· ενώ εκείνα κυνηγούσαν ορτύκια κι έπαιζαν «Πιάσ' τον κάπρο απ' την ουρά», αυτός καθόταν μέσα και διάβαζε. Επειδή τότε τα βιβλία τα 'γραφαν οι καλόγεροι, δεν ήταν πολλά, οπότε, σε λίγο καιρό, τα 'χε διαβάσει όλα. Και τότε ήταν που άρχισε να πιάνει όποιον περνούσε από μπροστά του, και να του μιλάει. Κι όταν κανένας δεν περνούσε, μιλούσε στον εαυτό του – όπως ακριβώς και τώρα. Εντελώς αναπάντεχα, λοιπόν, συνειδητοποίησε ότι, αν μονολογούσε τόσο συχνά, το 'κανε για να μη νιώθει μόνος.

Ο ιππότης το συλλογίστηκε αυτό για πολλή ώρα, ώσπου ο ήχος της ίδιας της φωνής του έσπασε την παγερή σιωπή: «Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, πάντα φοβόμουν να μείνω μόνος».

Καθώς έλεγε αυτά τα λόγια, φάνηκε μια άλλη πόρτα. Ο ιππότης την άνοιξε και πέρασε μέσα στην επόμενη αίθουσα: μικρότερη απ' την προηγούμενη.

Κάθισε στο πάτωμα, εξακολουθώντας να συλλογίζεται, και δεν άργησε να του καρφωθεί η σκέψη ότι είχε σπαταλήσει όλη του τη ζωή με το να μιλάει γι' αυτά που είχε κάνει, και γι' αυτά που θα έκανε. Δεν είχε απολαύσει ποτέ αυτά που συνέβαιναν τότε. Και τότε, άλλη μια πόρτα τον οδήγησε σε μια αίθουσα, ακόμα πιο μικρή απ' τις άλλες.

Ενθαρρυσμένος απ' την πρόοδο του, ο ιππότης έκανε κάτι που δεν είχε ξανακάνει ποτέ: έμεινε ακίνητος και άκουσε τη σιωπή. Αναλογίστηκε ότι, στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, ποτέ δεν είχε καθίσει και ν' ακούσει, ν' ακούσει πραγματικά, κάποιον ή κάτι. Το θρόισμα του ανέμου, ο αχός της βροχής και το κελάρυσμα του νερού θα πρέπει να ήταν πάντα εκεί, μα αυτός δεν τα 'χε ακούσει ποτέ.

Το κάστρο της Γνώσης.

Η γνώση είναι το φως με το οποίο θα βρεις το δρόμο σου.

Μήπως έχεις μπερδέψει την ανάγκη με την αγάπη;

Ο ιππότης έκλαψε ακόμα πιο δυνατά όταν συνειδητοποίησε πως, αν δεν αγαπούσε τον εαυτό του, δεν μπορούσε ν' αγαπήσει αληθινά τους άλλους. Θα στεκόταν πάντα εμπόδιο ανάμεσα τους η ανάγκη που τους είχε. Όσο τα συλλογιζόταν αυτά ο ιππότης, ένα υπέροχο φως έλαμψε ολόγυρα του, εκεί όπου, πριν λίγο ήταν σκοτάδι. Ένα χέρι τον ακούμπησε απαλά στον ώμο. Σηκώνοντας το δακρυσμένο βλέμμα του, είδε τον Μέρλιν να του χαμογελάει. «Μόλις ανακάλυψες μια μεγάλη αλήθεια» είπε ο μάγος στον ιππότη. «Μπορείς ν' αγαπάς τους άλλους μόνο όσο αγαπάς τον εαυτό σου». «Πώς θ' αρχίσω ν' αγαπώ τον εαυτό μου;» ρώτησε ο ιππότης. «Μ' όλα αυτά που έμαθες» είπε ο Μέρλιν, «έχεις ήδη αρχίσει.» «Ξέρω πως είμαι χαζός» είπε ο ιππότης μες στ' αναφιλητά του.

Το κάστρο της Θέλησης και της Τόλμης.

Ο φόβος και η αμφιβολία είναι ψευδαισθήσεις. Εάν δεν το πιστεύουμε, οι δράκοι της ζωής μας είναι αληθινοί και οι φωτιές τους, επίσης, που τελικά μας καίνε.

Η κορυφή της αλήθειας.

Έπεφτε όλο και πιο γρήγορα. Μετά, για πρώτη φορά, είδε καθαρά τη ζωή του χωρίς δικαιολογίες. Εκείνη τη στιγμή ανέλαβε την ευθύνη για όλη τη ζωή του. Τώρα δε φοβόταν και τότε, καθώς τον τύλιγε μια αίσθηση γαλήνης, συνέβη κάτι παράξενο: άρχισε να πέφτει προς τα πάνω.